

ὕπελαβε, καὶ φαίνεσθε πιστεύουσα, ὅτι ἡ δυσθυμία μου προέρχεται ἐκ τῆς ὄντως εὐαρέστου ζωῆς, ἣν διάγω παρ' ὑμῖν. Λοιπόν, ναί! οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον, ἀπέκαμα βαρυνθεὶς τοιαύτην ὑπαρξιν, Λαίδη Ζάνετ.

Ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ θέρμοκῆπιον καὶ συνέσπασεν ἀπαχὲς ἔτι τὰς ὀφρὺς του.

— Διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ἐν μιᾷ λέξει, εἶπε, δὲν εἶμαι ποσῶς ηὐχαριστημένος ἐκ τῆς Χάριτος Βράδον.

— Τί ἔκαμε λοιπὸν ἡ Χάρις;

— Ἐπιμένει νὰ παρατείνῃ τὴν μνηστείαν μας, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὴν καταπίσῃ νὰ μοὶ ὀρίσῃ τὴν χρονολογίαν τοῦ γάμου μας.

Ἦτον ἀληθές.

Ἡ Μέρση ἐστάθη ἀρκετὰ τρελλή, ὅπως τὸν ἀκούσῃ καὶ τὸν ἀγαπήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ τόσον ἄτιμος ὥστε νὰ τὸν νυμφευθῇ.

Τρεῖς ἡ τέσσαρες περίπου μῆνες εἶχον παρέλθει, ἀφ' οὗτο ὁ Ὁράτιος, ἀναγκασθεὶς ἐκ τοῦ τραύματός του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν ἐγκατασταθεὶς παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ Ρόυ.

Προσκληθεὶς νὰ φιλοξενηθῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὑπὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ, — παρ' ἣ καὶ ἄλλοτε εἶχε διέλθει τὰς διακοπὰς του, ὅταν ἦτο μαθητής, — εἶδεν ἐαυτὸν ἐλευθεροννὰ διέρχεται ὡσάυτως πάσας τὰς ἀνιαρὰς ὥρας τῆς ἀναρρώσεώς του, τοῦτέστιν ὅλας τὰς ἡμέρας, ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, ἐν τῇ συντροφίᾳ τῆς Μέρσης.

Ἡ ἐντύπωσις, ἣν τῷ εἶχεν ἐμποιήσῃ ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ, εἶχε βαθμηδὸν αὐξήσῃ καὶ καταστῇ ἔρω.

Πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πρώτου μηνὸς εἶχε κάμει τὴν ἐρωτικὴν του ἐξομολόγησιν, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν τὴν ἀπηύθυνεν εἰς δυσήκοον οὐς.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ πλήρης εὐτυχία του τῷ ἐφαίνετο ἀπλῶς ζήτημα χρόνου, καὶ μόνος ὤφειλε νὰ ἐμμένῃ εἰς τὸν σκοπὸν του, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα.

Ἐλαβε παρὰ τῆς Μέρσης ὑπόσχεσιν γάμου, ἀκουσίαν ὅμως.

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ ἔρος του προσήγγιζεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ γάμου.

Ἀλλ' ὅσας καὶ ἂν κατέβαλε προσπάθειας, δὲν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὴν μνηστήν του, ὅπως τῷ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των.

Ποῖα κωλύματα ἠδύναντο νὰ τὸν παρκαλύσωσι;

Συγγενὴ δὲν εἶχεν ἐκείνη οὐδένα, δν νὰ συμβουλευθῇ.

Ἐπίσης οὐτε καμμίαν συγγενὴ πλὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ· χάρις δὲ ἀκριβῶς εἰς τὴν συγγένειαν ταύτην, ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὁρατίου ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὴν δεχθῶσιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ των μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν καὶ τῆς ἀγάπης, ὧν ἦτο ἀξία.

Οὐτε ἐπίσης ὑπῆρχε χρηματολογικὴ τις βλέψις, ἥτις ἠδύναντο νὰ ὑπαγορεύσῃ εὐνοϊκωτέραν ἀναβολήν.

Ὁ Ὁράτιος ἦτο μονογενὴς υἱός, κληρονομήσας ἐκ τοῦ πατρὸς του εἰσόδημα ἐπαρκῶς μέγα, ὅπως τηρῇ ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐντίμως τὸν βαθμὸν του.

Καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν λοιπὸν οὐδὲν ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς δύο νέους νὰ ἐνωθῶσι, μόλις αἱ συνήθεις διατυπώσεις ἤθελον πληρωθῇ.

Παρὰ ὅμως πάσας τὰ πιθανότητες ταύτας ὁ Ὁράτιος ἐσκέπτετο, ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ νὰ διανύσῃ μακρὸν ἔτι στάδιον ἐρωτικῆς προσδοκίας, ἀνευ οὐδενὸς λόγου, ἐξηγοῦντος καὶ δικαιολογοῦντος τὰς παραδόξους ταύτας ἀναβολὰς, ὥς ἐπροφασίζετο ἐν παραδόξῳ ἰδιοτροπίᾳ ἡ νεότης.

— Ἐννοεῖτε τὴν διαγωγὴν τῆς Χάριτος; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Ἡ δ' ἐρώτησίς της ἐξεφράσθη διὰ φωνῆς οὐχὶ ὅλως ἀταράχου.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν.

[Τέλος]

Ἀπῆλθε τὴν τετάρτην πρωΐνῃν ὥραν. Ὁ σύζυγός της, ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐκοιμᾶτο εἰς μικρὰν τινα κενὴν αἵθουσαν μετὰ τριῶν ἄλλων κυρίων, ὧν αἱ σύζυγοι ἐπίσης ἐχώρευον.

Τῇ ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ἐπανωφόριόν της, χονδρὸν καὶ ἀπλοῦν ἐπανωφόριον, οὐτινος ἡ πτωχεία ἐφέρετο εἰς ἄμεσον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ. Τὸ ἐννόησεν ἐκείνη καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως μὴ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων κυρίων, τῶν ὁποίων τὰ βαρύτιμα ἐπανωφόρια ἦσαν εἰς πλήρη συμφωνίαν πρὸς τὸ περικαλυπτόμενον λεπτὸν μεταξινὸν ὕφασμα.

Ὁ Λουασέλ τὴν ἐκράτησε.

— Περίμενε λοιπὸν! Ὁὰ κρυώσης ἔξω. Πηγαίνω νὰ φωνάξω μίαν ἀμαξάν.

Ἐκείνη σπεύδουσα κατῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα. Ἐξέρχονται εἰς τὸν δρόμον, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀμαξά, καὶ ἀναγκάζονται περὶ νὰ τραπῶσι πρὸς τὸν οἶκόν των.

Τέλος συναντῶσι καθ' ὁδὸν ὄχημα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα τὴν νύκτα μόνον ἐμφανίζονται, φοβούμενα διὰ τὴν ἀθλιότητά των, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τοὺς ἔφερε μέχρι τῆς θύρας των, κατὰ τὴν ὁδὸν Μαρτύρων. Ἀνῆλθον σιωπηλοὶ Ἡ ἐορτὴ ἐτελείωσε δι' αὐτήν. Ἐκεῖνος δὲ ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε τὸ πρῶτ' νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τὴν δεκάτην καὶ πάλιν.

Ἡ Μαρία πρὸ τοῦ κατόπτρου ἀποβαλοῦσα τὸ ἐπανωφόριόν της, ρίπτει τελευταῖον βλέμμα ὅπως ἴδῃ ἐκυτὴν ἐν τῇ

λαμπρότητί της. Αἴφνης ὅμως ἀφῆκε κραυγὴν.

Παρατηρεῖ καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι τὸ κόσμημά της, τὸ λαμπρὸν ἀδαμάντινον περιδέραιον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν λαιμόν της.

— Τί ἔχεις; τὴν ἐρωτᾷ ὁ σύζυγός της, ἐκδυόμενος ἡδῇ.

— Ἐχω ... ἔχω ... ἔχασα τὸ περιδέραιον τῆς κυρίας Φορεστιέ.

— Τί! ... Πῶς! ... ἔχασες; Δὲν εἶνε δυνατόν!

Σπεύδουσιν ἀναζητοῦντες εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματος, εἰς τὰ θυλάκια, πανταχοῦ τέλος, ἀλλὰ μάτην.

— Εἴσαι βεβαία ὅτι τὸ εἶχες ἀκόμη, ὅταν ἐφύγαμε ἀπὸ τὸν χορόν;

— Ναί, τὸ εἶδα μόνη μου, ὅταν κατεβαίναμε τῆς σκάλας.

— Ἄν τὸ ἔχανες εἰς τὸν δρόμον, θὰ ἀκούομεν τὸν κρότον. Μήπως ἔπεσεν εἰς τὴν ἀμαξάν;

— Μπορεῖ, πολὺ πιθανόν. Εἶδες τὸν ἀριθμὸν της;

— Ὁχι. Καὶ σὺ μήπως; ...

— Ὁχι.

Προσέβλεπον ἀλλήλους ἐκπληκτοὶ. Τέλος ὁ Λουασέλ ἐνεδύθη καὶ πάλιν.

— Πηγαίνω νὰ ἰδῶ εἰς τὸν δρόμον. Ποῦ 'ξέρει κανεὶς. Μπορεῖ νὰ τὸ εὕρῃ.

Ἐξῆλθεν. Ἐκείνη ἔμεινεν ἐνδεδυμένη, ἐργηγοροῦσα, ἀσθενής, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυνάμεως καὶ ἀνευ σκέψεως.

Ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε περὶ τὰς ἑπτὰ. Τίποτε!

Μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅπως ὑποσχεθῇ ἀμοιβὴν διὰ τὸν εὐρόντα, εἰς τὰς ἐταιρίας τῶν μικρῶν ἀμαξῶν, πανταχοῦ τέλος ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης, ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη.

Ἡ σύζυγός του ἀνέμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐτὴν τρομερὰν κατάστασιν πρὸ τῆς φορικῶδους ταύτης συμφορᾶς.

Ὁ Λουασέλ ἐπανῆλθε τὴν ἐσπέραν ὡχρὸς, κεκοπιτικῶς, ἀπελπισ.

— Πρέπει, εἶπε, νὰ γράψῃς εἰς τὴν φίλην σου ὅτι ἔσπασε κατὰ τι ἀπὸ τὸ περιδέραιόν της, καὶ τὸ ἔδωκες νὰ σοῦ τὸ ἐπισκευάσουν. Καὶ ἔτσι θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ τὸ ζητήσωμεν.

Ἐγράψε καθ' ὑπαγόρευσιν του.

Ἡ ἐβδομὰς παρῆλθε καὶ οὐδεμίαν πλέον ἐλπίς ἔμεινεν. Ὁ Λουασέλ ἐφαίνετο γηράσας ὁ ταλαίπωρος.

— Πρέπει νὰ φροντίσωμε νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμεν, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ἐλαβον τὴν θήκην του καὶ μετέβησαν εἰς τοῦ χρυσοχόου, οὐτινος τὸ ὄνομα εὐρίσκετο ἐντός.

— Δὲν ἐπώλησα ἐγὼ τὸ κόσμημα αὐτό, κυρία, εἶπεν, ἀφοῦ ἐξήτασε καλῶς, ἀλλὰ μόνον τὴν θήκην.

Ἐφυγον ἀπέλπιδες ἐκεῖθεν καὶ μετέβησαν ἄλλοῦ, ζητοῦντες ὁμοίον τι, καὶ τέλος μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις εὗρον

εἰς κατάστημά τι περιδέραιον ἀδαμάντινον ἐντελῶς ὁμοιον πρὸς τὸ ἀπολεσθέν.

Ὁ χρυσοχόος ἀντὶ τριάκοντα πέντε χιλιάδων δραχμῶν τὸ ἔδιδε. Τέλος παρεδέχθησαν, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι θὰ τὸ ἐδέχετο εἰς ἐπιστροφὴν, ἂν ἐντὸς 20 ἡμερῶν εὐρίσκετο τὸ ἀπωλεσθέν.

Ἡ μικρὰ περιουσία τοῦ Λουασέλ ἀνῆρχετο εἰς δεκαοκτὼ χιλιάδας δραχμὰς πατρικὴν κληρονομίαν. Ἐπρεπε νὰ δανεισθῇ τὸ ὑπόλοιπον.

Ἐδανείσθη, ἐζήτησε χίλια φράγκα παρὰ τοῦ ἐνός, πεντακόσια παρὰ τοῦ ἄλλου, ἑκατὸν παρὰ τρίτου.

Ὑπέγραψε γραμμάτια, ἀνέλαβε καταστρεπτικὰς ὑποχρεώσεις, περιέπεσεν εἰς τοκογλύφους, διεκινδύνευσεν τὴν ὑπαρξίν του, τὴν ὑπογραφὴν του, μὴ γνωρίζων ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν τιμήσῃ, καὶ τρομασμένος ὑπὸ τῶν ἀγωνιῶν τοῦ μέλλοντος, ὑπὸ τῆς μαύρης δυστυχίας, ἥτις ἔμελλε νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς ἀπόψεως ὅλων τῶν φυσικῶν στερησέων καὶ τῶν ἠθικῶν βασάνων, ἠγόρασε τὸ νέον κόσμημα καταθέτων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐμπόρου τριάκοντα πέντε χιλιάδας δραχμῶν.

Ὅταν ἡ κυρία Λουασέλ ἐπέστρεψε τὸ κόσμημα εἰς τὴν κυρίαν Φορεστιέ, αὕτη τῇ εἶπε διὰ προσβλητικῶν ὅρων :

— Ἐμποροῦσες νὰ μοῦ τὸ φέρῃς καὶ γρηγορότερα. Ἴσως εἶχα ἀνάγκην.

Δὲν ἤνοιξεν ὁμῶς τὴν θήκην, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς κυρίας Λουασέλ. Ἐὰν παρετῆρει τὴν ἀντικατάστασιν, τί ἤθελε σκεφθῇ; Τί ἤθελεν εἶπει; Δὲν θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς κλέπτριαν;

Ἡ κυρία Λουασέλ ἐγνώρισε τὴν φρικτὴν ζωὴν τῶν πτωχῶν. Ἐλαβε τὸ μέρος της, ἄλλως τε, ἐν τῷ ἄμα, ἡρωϊκῶς. Ὄφειλε νὰ πληρώσῃ τὸ φοβερὸν τοῦτο χρέος, καὶ θὰ τὸ ἐπλήρωνεν. Ἀπέπεμψαν τὴν ὑπηρετρίαν ἥλλαξαν κατοικίαν, ἐνφύκισαν ἐν δωμάτιον.

Ἦδη κατεγίνετο εἰς τὰς μᾶλλον βαναύσους ἐργασίας τῆς οἰκίας, τὰ μᾶλλον κοπιώδη ἔργα τοῦ μαγειρείου. Ἐπλενε τὰ πινακία, φθείρουσα τοὺς ροδόχρους αὐτῆς ὄνυχας ἐπὶ τῶν χονδρῶν πηλίνων σκευῶν καὶ τοῦ βάθους τῶν χυτῶν. Ἐσαπώνιζε τὰ ρυπαρὰ ἀσπρόρουχα, τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰ πανία τοῦ μαγειρείου. Κατεβίβαζεν εἰς τὴν ὁδὸν καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἀνεβίβαζεν ὕδωρ σταματῶσα εἰς ἕκαστον πάτωμα ὅπως ἀναπνεύσῃ. Καὶ ἐνδεδυμένη ὡς γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἔτρεχε πᾶσαν πρωΐαν πρὸς προμήθειαν τῶν ἀναγκασιούτων μὲ τὸ κἀνίστρον εἰς τὴν χεῖρα, συμφωνοῦσα, ὑβριζομένη, ὑπερασπιζοῦσα λεπτὸν πρὸς λεπτὸν τὴν μικρὰν οἰκονομίαν της.

Ἐπρεπε κατὰ μῆνα νὰ πληρώνωσι γραμμάτια, νὰ ἀνανεώνωσιν ἄλλα, νὰ ζητῶσι προθεσμίας.

Ὁ σύζυγος εἰργάζετο τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν λογαριασμῶν ἐμπόρου τινὸς καὶ τὴν νύκτα πολλάκις ἀντέγραφεν ἀντὶ εὐτελοῦς ἀμοιβῆς ὅ,τι δῆποτε τῷ παρείχετο. Καὶ ἡ ζωὴ αὕτη δι-

ήρκεσε δέκα ἔτη, ὅποτε πλέον εἶχον ἀποδώσει καὶ κεφάλαια καὶ τόκους.

Ἡ κυρία Λουασέλ εἶχεν ἤδη γηράσει. Τὸ λεπτὸν δέρμα, αἱ ρόδινοι παρειαί, τὸ κομψὸν ἀνάστημα, τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Ἡ καθημερινὴ καὶ βάναισος ἐργασία δὲν φεῖδεται τῆς ὠραίας γυναικός. Τόρα ἤρκεϊτο εἰς ἐν ἄπλου ἐσφοῦστανον πρὸς τυχον καὶ ξύλινα πέδιλα. Μόνον δ' ἐνίοτε ἀποκαμοῦσα ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας ἐκάθητο εἰς τὸν παραθύρον ἐπαναφέρονσα εἰς τὴν μνήμην της τὴν ὠραίαν, τὴν μοναδικὴν ἐκείνην ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, ὅπου ἔλαμψε καὶ αὐτὴ ὡς φωτεινὸν μετέωρον, καὶ χάριν τοῦ ὁποίου νῦν ὑπέφερε τὰ πάντα. Καὶ ἂν δὲν ἔχανε τὸ κόσμημα, τί ἤθελε συμβῇ; Τίς οἶδε. Πόσον εὐκόλα μεταβάλλονται αἱ τύχαι τῶν θνητῶν!...

Κυριακὴν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον. Ἐβάδισε πρὸς τὰ Ἡλύσια Πεδία. Αἶφνης εἰς ἀπόστασιν τινὰ εἶδε γυναῖκα γνωστὴν της. Ἦτο ἡ κυρία Φορεστιέ, πάντοτε νέα, ὠραία, θελκτικὴ.

Ἡ κυρία Λουασέλ ἠσθάνθη ἐαυτὴν συγκινουμένην. Νὰ ὑπάγῃ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ. Ναί, βεβαίως. Καὶ τόρα ὅτε εἶχε πλέον πληρώσει, θὰ τῇ ἔλεγε τὰ πάντα.

Διατί ὄχι;

Ἐπλησίασε:

— Καλημέρα, Ἰωάννα.

Ἡ ἄλλη δὲν τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ βλέπουσα τοιαύτην οἰκειότητα ἐξεπλάγῃ.

— Ἀλλά, κυρία... δὲν σὰς γνωρίζω. Μήπως ἀπατάσθε.

— Ὅχι. Εἶμαι ἡ Μαρία Λουασέλ.

Ἡ φίλη της ἀφῆκε κραυγὴν.

— ὦ! ταλαίπωρος Μαρία, πόσον ἡλαξες!

— Ναί, ἐπέρασα ἡμέρας πολὺ πικράς, ἀφ' ὅτου δὲν σὲ εἶδον καὶ πολὺ δυστυχεῖς... καὶ ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας σου...

— Ἐξ αἰτίας μου! καὶ πῶς;

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ περιδέραιον ἐκεῖνο ποῦ μοῦ εἶχες δανείσει διὰ τὸν χορόν;

— Ναί. Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ εἶχα χάσει, καὶ δὲν ἐμπόρεσα νὰ τὸ ἐπανεῦρω.

— Μὰ πῶς, ἀφοῦ μοῦ τὸ ἔφερες;

— Σοῦ ἔφερα ἐν ἄλλῳ ὁμοιον, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ τὸ ἀγοράσωμεν ἐδανείσθημεν τριάκοντα πέντε χιλιάδας δραχμὰς, καὶ ὡς προχθὲς ἀκόμη δέκα χρόνια τόρα, τὰ ἐπληρώναμεν.

Ἡ κυρία Φορεστιέ ἔμεινεν ἔκπληκτος.

— Καὶ λέγεις ὅτι ἠγόρασες περιδέραιον ἀδαμάντινον διὰ ν' ἀντικαταστήσῃς τὸ ἰδικόν μου;

— Ναί. Δὲν τὸ παρετῆρησες, ἔ; Ἦτο πολὺ ὁμοιον.

Καὶ ἐμειδία αὐταρέσκως.

Ἡ κυρία Φορεστιέ δακρύουσα ἐκ συγκινήσεως, ἔλαβε τὰς χεῖράς της:

— ὦ! καὶ μὲν μου Μαρία. Καὶ τὸ ἰδικόν μου ἦτο ψεύτικον. Μόλις ἤξιζε πεντακόσια φράγκα!

N. I. Δ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthour Arnold) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I Φ. Σμῖθ. δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου 2 (2,20)

«Ἑλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ. δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν. δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάτος», μυθιστορία Ponson de Terrail. δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῦν. δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῶδα Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ. λ. 70 (80)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ. δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία E. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. δρ. 4 (4,40)

«Τὰ ὕπερβα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane. δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κράσι», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

Ποήματα I. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20) Χρυσόδατα. 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέρ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σχηνὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφ. τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιθῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γενιτσάρων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἑλθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès. δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ες δύο ὁγκώδεις τόμους. Δρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς. Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier. Δρ. 1,50 (1,70)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον)δραχμὰς. 3,50 (3,70)